

Beloken Pasen A
M. Assumpta
16 april 2023

Eerste lezing (Hand., 2, 42-47)
Uit de Handelingen van de Apostelen

De eerste christenen luisterden heel aandachtig, wanneer de apostelen hen spraken over Jezus' boodschap.

Ze vormden een hechte gemeenschap, die regelmatig samenkwam.

Dan baden ze, en braken het brood met mekaar.

Hun geloof in God was heel sterk,

en de apostelen maakten dat er wonderlijke dingen gebeurden.

Die verbondenheid met mekaar was zo oprecht,

dat ze een hechte gemeenschap vormden, en hun bezittingen met mekaar deelden.

Wat iemand teveel had verkocht hij,

en de opbrengst ervan werd gegeven aan wie tekort had.

In groep gingen ze iedere dag trouw naar de tempel.

Daarna deelden ze nog het brood bij iemand thuis,

en aten samen,

heel eenvoudig, maar in grote blijheid.

Ze zongen lofliederen voor God,

en heel het volk bekeek hen vol waardering.

Iedere dag werd hun groep dan ook groter,

zodat steeds meer mensen deelden in Gods redding.

Tweede lezing (1 Petr., 1, 3-9)
Uit de eerste brief van de heilige apostel Petrus

Dierbaren,

onze God, de Vader van onze Heer Jezus Christus, zij geprezen.

In zijn grote barmhartigheid heeft hij ons nieuwe toekomst toegezegd.

Doordat hij Jezus Christus na zijn dood nieuw leven heeft gegeven,

mogen ook wij hopen op nieuw leven.

Weet dat jullie in de hemel een erfdeel wacht dat nooit zijn waarde zal verliezen.

Jullie geloven in God, en mogen van Hem de redding verwachten,

die zal zichtbaar zal worden op het einde van de tijden.

Dit moet jullie met vreugde vervullen,

zelfs als maken jullie nu veel pijnlijke zaken mee.

Want het is juist daardoor dat zal blijken hoe sterk jullie geloof wel is.

Ook goud, en zoveel wat kostbaar is, wordt in het vuur gezuiverd.

Als Jezus terug zal komen, zullen jullie dan ook door hem gezegend en geprezen worden.

Zonder dat jullie hem ooit hebben gezien, geloven jullie in hem,

en ja, houden jullie van hem.

En zo zullen jullie vervuld worden van onuitsprekelijke blijheid

op het ogenblik dat jullie,

bij het bereiken van het einddoel,

zich opgenomen zullen weten in Gods redding.

Evangelie (Joh 20,19-31)
Uit het heilig evangelie van onze Heer Jezus Christus volgens Johannes

Op de avond van die bewuste eerste dag van de week

zaten de apostelen bij elkaar.
Ze hadden de deur gesloten, want ze waren bang voor de joden.
En toch zagen ze Jezus opeens in hun midden staan.
Hij zei: "Vrede."
En dan zagen ze hoe hij zijn handen en zijn zijde toonde.
Ze waren vol vreugde.
Weer zei Jezus: "Vrede."
En hij voegde eraan toe:
"Zoals ik ooit door de Vader naar jullie werd gezonden,
zo zend ik nu ook jullie op weg."
En hij blies over hen.
"Wees vervuld van mijn Geest," zei hij
"Als jullie iemand van schuld bevrijden, dan zal die vrij zijn.
Doen jullie dat niet, dan blijft hij in de schuld."

De apostel Thomas, ook Didymus - Tweeling genaamd,
was er niet bij, toen Jezus hen verschenen was.
De anderen vertelden hem dat ze de Heer gezien hadden.
Maar hij zei: "Ik wil eerst zijn handen zien, met de gaten van de spijkers erin,
ik wil ze met mijn vingers betasten.
En ik wil met mijn hand de opening in zijn zijde voelen.
Anders geloof ik niet.'

Acht dagen later waren de leerlingen weer bijeen,
nu met Thomas erbij.
Ook dan was de deur op slot.
Maar weer stond Jezus plots in hun midden, en zei: 'Vrede!
Hij keek Thomas aan, en zei:
"Kijk maar, Thomas, hier zijn mijn handen, voel maar met je vinger.
En raak ook maar de opening in mijn zijde aan.
Overwin je ongeloof, en wees gelovig."
Dan riep Thomas: "Mijn Heer! Mijn God!"
"Ja," sprak Jezus toen "omdat je mij hebt gezien kom je tot geloof.
Gelukkig zij die zonder gezien te hebben toch kunnen geloven."

Jezus heeft zich nog meerdere keren in tekens aan zijn leerlingen laten zien,
ze werden niet alle opgeschreven.
Alleen enkele, opdat duidelijk zou worden dat Jezus werkelijk de Messias is, de Zoon van
God, en opdat mensen door geloof in hem tot het volle leven kunnen komen.

Homilie

Z en B,

Deze week werd hier in deze kerk zwaar gewerkt.
Het secretariaat van de pastorale eenheid werd naar hier verhuisd, naar wat voortaan
genoemd wordt: het Trudocentrum.
Dit is een heel belangrijke stap in een jarenlang proces.
Tien jaar geleden heeft een denkgroep een missie en visietekst uitgeschreven voor de
pastorale eenheid sint-Trudo, die in de maak was.
Op een druk bijgewoond Open Beraad, op 21 september 2014 werden deze basisteksten
massaal goedgekeurd en vele medewerkers hebben zich aangeboden om deel uit te maken
van een werkgroep, die vorm zou geven aan de dromen, die erin geformuleerd waren.
Ze werden gegroepeerd in vier reeksen verwachtingen:
- verwachtingen inzake zorg voor mensen

- verwachtingen inzake liturgie en gebed
- verwachtingen inzake het vormen van gemeenschappen
- verwachtingen inzake het realiseren van een centrum.

Zes jaar geleden werd de Pastorale Eenheid effectief opgericht met aan het hoofd een team onder leiding van Rob De Waepenaere.

Samen met heel veel vrijwillige medewerkers heeft hij, en hebben zij hard gewerkt. Het Trudocentrum dat volgende week operationeel wordt, is er het zichtbare bewijs van. Een prachtige realisatie. Het is nochtans een moeilijke weg geweest om zover te komen, met veel valkuilen.

Maar het werd tot een goed einde gebracht.

Misschien stellen sommigen zich de vraag: heeft het de dag van vandaag nog zin zo zwaar te investeren in een tijd waarin de kerkbetrokkenheid verder daalt, en de maatschappij steeds seculierder wordt?

Zullen dat binnenkort geen verloren kosten blijken?

Ik denk het niet, integendeel zelfs.

Dit centrum maakt het mogelijk om op een nieuwe manier kerk te zijn.

Of beter, om terug te keren naar de wortels van ons kerk-zijn, naar het kerkmodel van de eerste christenen.

We hebben dit kunnen beluisteren in de eerste lezing van deze viering.

Daarin beschrijft Lukas in enkele lijnen op welke pijlers de eerste kerkgemeenschap gebaseerd was.

Ze kwamen samen bij iemand thuis; ze luisterden naar de apostelen die hen over Jezus vertelden, ze baden en braken het brood met mekaar, ze vormden een hechte gemeenschap, en zorgden voor wie tekort kwam.

En op die manier kregen ze waardering van het volk, en waren er velen die zich bij hen aansloten.

Dit nieuwe Trudocentrum zal voor onze gemeenschap van Assebroek het huis zijn om samen te komen.

Maar het wordt een huis waar veel gebeurt: waar – zoals bij de eerste christenen - geluisterd wordt naar de boodschap van Jezus, waar gebeden wordt en brood gedeeld, waar een gemeenschap wordt gevormd, waar ook gezorgd wordt voor wie het moeilijk heeft in het leven.

Zo klonken ook de verwachtingen op het open beraad: 1. zorg voor de mensen, 2. liturgie en gebed, 3. vormen van gemeenschappen, 4. realiseren van een centrum.

Verrassend hoe gelijklopend de ambities van onze Pastorale Eenheid aansluiten op de jonge kerk van tweeduizend jaar geleden.

Toen Paus Johannes 23 zestig jaar geleden het initiatief nam voor een concilie zegde hij dat de kerk dringend aan herbronning toe was, dat ze in liturgie, catechese en diaconie dichter bij haar oorsprong moest komen, waardoor de geloofwaardigheid van haar getuigenis zou groeien.

Ook het concilie heeft daarover prachtige teksten opgeleverd, waarin de nadruk gelegd wordt op de medeverantwoordelijkheid van het volk Gods en het belang van ieders persoonlijk geweten.

Het doordringen van die nieuwe visie is echter ook een proces geweest van vele jaren. Het is pas echt in een stroomversnelling gekomen met de huidige paus.

Maar de woorden van Paus Johannes moeten in onze oren blijven klinken: nl. dat de geloofwaardigheid van ons getuigenis zou groeien.

Zo stelde het Lukas, zoals we hoorden ook in de eerste lezing: heel het volk bekeek hen vol waardering. Iedere dag werd hun groep groter, zodat steeds meer mensen deelden in Gods redding.

Laat ons bidden en verhoppen dat ook ons nieuwe Trudocentrum het huis mag zijn waar de geloofwaardigheid van ons getuigenis kan groeien.

Pierre Breyne

Wie wil reageren op deze homilie, kan dit doen via e-mail: pierre.breyne@outlook.com En daar krijg je een antwoord op.